

Els catalans del win-win i el PIB de la immigració. Catalunya i el País Basc (i II)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 31 de març de 2024

Es pot llegir la primera part de l'article [aquí](#).

La malícia és un defecte que s'escampa com el gas. Més del que creu la bona gent i quan va acompanyada de la cobdícia exagerada és ben fàcil que superi qualsevol frontera geogràfica i pseudoreligiosa que és el que han convertit el catalanisme de 1978 ençà.

L'observació i una mica de memòria ens permeten deduir que els "nostres" veuen en l'operació d'increment massiu de la població una finestra d'oportunitat. Una solució ocurrent pels problemes de caixa –butxaca– de la Generalitat davant la "lògica" negativa de l'Estat per abandonar l'espoli. Després de tants anys!

També era una solució pels problemes dels sectors econòmics més "productius" del país que, no cal recordar-ho, són el que són i qui són. Des dels Jocs Olímpics es veien injustament marginats, pobres. L'economia no lliscava com havia de lliscar. Calia mà d'obra "especialitzada" en el sector que s'havia d'imposar: barata, i calia urbanitzar i construir en desmesura per acollir a tanta gent i escalfar l'economia amb activitat de "gran valor afegit".

No nego que les polítiques ultraliberals dels populars devien fer molt mal, com diu en Sala i Cullell a l'article a *VilaWeb* (21-03-24), però cal aclarir les vegades que faci falta que els nostres, els que van conquerir que els mossos poguessin

anar en moto, els que van aconseguir unes estructures d'estat esplèndides com l'escola de Justícia –espanyola– de Vallvidrera, s'hi van posar fantàsticament bé. Els hi va encantar la idea d'incrementar la població perquè amb aquesta ocurrència tan mediterrània que ens caracteritza podrien anunciar, ben aviat, el **Millor finançament de la història de Catalunya** sense molestar els seus socis de la transició, sens dubte els *Amigos para siempre*.

És molt plausible que amb el gran sentit de la responsabilitat i de l'estabilitat que els caracteritza fossin ells mateixos els qui van tenir la idea. Hi havia el precedent del *boom* econòmic dels seixanta, dissenyat en bona part per catalans, que tan bé va anar pels franquismes, pel PIB espanyol, per la butxaca de molts catalans –només faltaria!– i que va significar un terrabastall social i nacional espectacular del qual no ens hem recuperat mai més. Només cal veure els resultats electorals en aquestes zones *del cinturó roig*.

Més gent, més PIB, més IRPF, més IVA, més ingressos. Un gran pla de futur novament en marxa.

És el **win-win** –tothom guanya– dels sectors pragmàtics i astuts del país que quan parlen d'aquest sistema d'acord ens fan creure que parlen dels beneficis compartits entre Espanya i els catalans, com si Catalunya fos sobirana. I no és així. Parlen sectorialment, com una patronal, ara compartida entre l'empresa pública regionalista i la privada de tota la vida. Una astúcia que han reprès després de la pandèmia i coincideix, altre cop, amb les reivindicacions recurrents dels ploramiques sobre l'espoli coincidint amb la setmana que dediquen cada any sobre el tema amb més publicitat que convicció. **Després de quaranta-cinc anys!!!** Potser els mitjans de comunicació de superfície faran una editorial conjunta apel·lant a la *Dignitat de Catalunya*. **Dejà vu!**

Ara, tornaran a repetir la gran jugada. Feu números si us plau. No cal ser el gran economista Andreu Mas-Colell per

entendre de què va això quan diu que cal arribar als nou milions d'habitants con més aviat millor. Autèntics jonquis de la desesperació i la cobdícia.

Incrementar la població amb més d'un milió de persones estrangeres en poc més de vuit anys (2000-2008) no es pot fer sense l'entusiasta col·laboració dels del territori. No només és la culpa del senyor Aznar. Si el Virrei s'hi hagués oposat radicalment, la minorització definitiva d'aquells anys no s'hauria produït. En què pensava el president?

No he estat mai un **forofo** incondicional de la política basca, però cal reconèixer que ho han fet i ho fan molt millor perquè els resultats són molt millors. El País Basc forma part de la mateixa arquitectura institucional de la Corona Hispànica com Catalunya, tot i que nosaltres, per mèrit propi, com una "comunidad de régimen común". La fàbrica d'Espanya, que encara aporta el que aporta, és una comunitat de "régimen común" com Extremadura. Aquesta és la realitat.

No estic parlant ni d'Islàndia, ni de Noruega, ni de Dinamarca, ni de Letònia, que gestionen els corrents migratoris d'una altra manera més civilitzada, sobirana i responsable. I amb més llibertat. Com ells volen. Parlem del País Basc.

Persones sense llar al carrer Balmes, Barcelona.

Si els bascos volguessin densificar la seva nació fins a

arribar a una densitat com la que té el Barcelonès (on hi viu tanta gent com a tot el País Basc) per incrementar el seu PIB tenen molt de marge al territori. Si ho fessin per remenar més diners, ho podrien aplicar perquè també saben sumar i restar. Però tot indica que tenen altra consideració i més respecte pel seu país i la seva gent. I pel seu ecosistema social, cultural i mediambiental. A Catalunya tot el dia estan parlant del medi ambient, però els recursos hídrics són els mateixos que els existents durant el franquisme fa quaranta-cinc anys, tot i que ara tenim un 60% més de població que en aquella època. Això sí, només parlem de població censada. Cal afegir més de mig milió de turistes de mitjana a l'any, i mig milió de persones que no figuren oficialment en el cens, però ben segur hi són. De trànsit, en diuen. **La Catalunya dels nou milions ja és una realitat!**

També les seves elits, per molt castellanitzades que des d'aquí sovint es diu en to despectiu, tenen una altra manera de fer. Quina broma. **Caldrà parlar un dia de la vanitat estrofolària que ens ha transmès des de dins l'autonomisme regionalista per poder suplir estoicament la presa de pèl de l'autonomisme i dels autonomistes que diuen no ser-ho.**

Que tenen més sentit comú, menys cobdícia i més determinació, també ho deuen detectar des de fa molts anys els seus interlocutors de Madrid i el resultat de les condicions econòmiques que disposen no deu ser producte de cap regal perquè els castellans no regalen mai res. Té encara més mèrit.

Si ho comparem, les dues comunitats autònomes i l'evolució dels darrers quaranta-cinc anys, la panadera dels bascos és impressionant tant en matèria econòmica, riquesa *per càpita*, nivell de vida, com des de la perspectiva nacional. Sense fer tantes proclames culturalistes, han incrementat el nombre de parlants en euskera, sobretot entre els joves, que veuen en el basquisme un bon emblema a defensar mentre que a Catalunya el nacional criollisme és la ideologia que ha substituït fa temps la catalanitat, per aquesta deixadesa. Només cal mirar el NO

D0 regional.

Adjuntem un quadre amb l'evolució demogràfica de les dues nacions més reivindicatives d'Espanya. És espectacular. Des de l'any 1940 fins al 78, l'increment i el desplaçament de persones va estar condicionat per les armes i la dictadura. De 1978 fins als nostres dies, no. Hi intervenen altres variables i sobretot el criteri que des de l'interior de cada un dels territoris en tenen al respecte.

La immigració no cau del cel!

EVOLUCIÓ DEMOGRÀFICA PAÍS BASC / CATALUNYA (1940 / 2023)

ANY	PAÍS BASC	CATALUNYA
1940	955.764	2.890.000
1978	2.089.000	5.800.000
Període des de final de la guerra fins Regim Borbònic	+ 1.133.236 +118,57%	+ 2.910.000 +100,7%
1978	2.089.000	5.800.000
2023	2.227.000	8.021.000
Període des de l'inici del Regim Borbònic fins el reencontro	+ 138.000 +7%	+ 2.221.000 +38 %
2000	2.083.000	6.315.000
2010	2.185.000	7.500.000
Període comprés des de l'esclat de la globalització fins la crisi financera i del totxo	+ 102.000 +4,8%	+ 1.185.000 +19 %
2010	2.185.000	7.500.000
2023	2.227.000	8.021.000
Període comprés des de l'inici de la crisi del totxo fins l'actualitat	+42.000 +2%	+ 521.000 * +7 %

* Entre el desembre de 2021 i el desembre de 2023 l'increment ha estat de 250.000 persones

*Dades obtingudes de DatosMacro.com.